

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. Š.**, bytem, zast. Mgr. Zbyňkem Andršem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Úvoz 446/118, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/175300-921,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/175300-921 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna právního zástupce žalobce Mgr. Zbyňka Andrše, advokáta se sídlem AK Úvoz 446/118, 602 00 Brno, ve výši 9.438 Kč bude vyplacena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou napadal žalobce rozhodnutí žalovaného vydané dne 16. 8. 2016 pod č. j. MPSV-2016/175300-921. Žalobou žalobce brojí proti snížení doplatku na bydlení, o němž bylo rozhodnuto správním orgánem I. stupně (rozhodnutí ÚP ČR - krajská pobočka v Brně, KoP Brno-venkov [Kuřim] ze dne 5. 5. 2016, č. j. 6497/2016/KÚR), kdy žalovaný svým napadeným rozhodnutím toto snížení potvrdil.

Podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí a také rozhodnutí správního orgánu I. stupně měla být změna rozhodných skutečností (ust. § 44 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., dále též jen „ZPHN“) oproti stavu, z něhož bylo při stanovení příslušné dávky (doplatku na

bydlení) vycházeno za předchozí období. Jak byla zmíněná změna rozhodných skutečností zjištěna a na základě čeho bylo řízení o snížení doplatku na bydlení zahájeno (na žádost, či z úřední povinnosti), to se z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí prvostupňového zjistit nedá. Tento nedostatek představuje porušení ust. § 68 odst. 3 správní řád. Totéž se týká absence závěru o tom, jak se zejména správní orgán I. stupně vypořádal s námitkami žalobce, kterému měl umožnit vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí (ust. § 36 odst. 3 správního řádu). Tyto okolnosti mají význam také s ohledem na retroaktivní účinek rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které, ačkoliv bylo vydáno 5. 5. 2016, snižuje doplatek na bydlení již ode dne 1. 3. 2016. Okolnosti zahájení a vedení řízení předcházejícího vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, jsou tak nejasné. Snížení doplatku na bydlení rozhodnutím z 5. 5. 2016 s účinností od 1. 3. 2016 tak není jednoznačně odůvodněné. I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí vadné.

Výše zmíněná změna rozhodných skutečností má dle napadeného rozhodnutí a také rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívat v tom, že v měsíci únoru 2016 byl oproti měsíci lednu 2016 vyplacen žalobci příspěvek na bydlení ve výši 250 Kč. Tato skutečnost by podle výpočtu doplatku na bydlení dle ust. § 35 písm. b) ZPHN odůvodňovala snížení doplatku na bydlení o 250 Kč. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně však byl doplatek na bydlení snížen o 433 Kč (z částky 4.150 Kč na 3.717 Kč). Správní orgány proto vůbec žádným způsobem nezodpovídají, na základě čeho došlo ke snížení v částce vyšší oproti částce 250 Kč, resp. neuvádí žádnou jinou změnu v rozhodných skutečnostech, která by měla tento postup odůvodňovat. Rozhodnutí o snížení doplatku na bydlení o částku 433 Kč je proto evidentně nepřezkoumatelné a tedy nezákonné.

Dále žalobce uvedl, že nutným předpokladem pro dovození správnosti rozhodnutí o snížení doplatku na bydlení z částky 4 150 Kč na částku 3.717 Kč je skutečnost, že je takto nově stanovený doplatek na bydlení výpočtem správně. Tak tomu však v projednávané věci není. Správní orgány totiž chybně určily částku odůvodněných nákladů na bydlení, s níž pracuje výpočet doplatku na bydlení dle ust. § 35 písm. b) ZPHN. Správní orgány do odůvodněných nákladů na bydlení nezahrnuly nájemné, které žalobce měsíčně pravidelně hradí za nájem bytu, jak v rámci řízení před správním orgánem I. stupně doložil. Správní orgán I. stupně tento svůj postup odůvodnil tím, že se nájemné, které rodič stanoví dítěti, jeví jako nemorální z důvodů rodinného vztahu mezi vlastníkem bytu, kterým je matka žalobce, a nájemcem, kterým je žalobce. Správní orgán II. stupně tento postup schválil, kdy navíc doplnil příslušnou argumentaci odkazem na ust. § 15 odst. 1 ZPHN, které definuje celkové sociální a majetkové poměry osob, dále uvedl, že výše sjednaného nájemného není pouze formální a je plně srovnatelná s výší komerčního nájemného, a také poukázal na to, že správní orgán I. stupně využil při stanovení odůvodněných nákladů možnost správního uvážení, na základě kterého zmíněné nájemné do odůvodněných nákladů bydlení nezapočítal z důvodu nemorálnosti (rodinný vztah mezi vlastníkem nemovitosti a nájemcem). Žalobce tuto argumentaci považuje za zcela nepřijatelnou a bez opory v právním řádu. Správní orgány proto také, opět v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správní řád, neuvádí žádné zákonné ustanovení, o které by své závěry opíraly. Co se do odůvodněných nákladů na bydlení započítává, stanoví zcela explicitně ust. § 34 ZPHN hned jeho první písmeno a) uvádí, že se do odůvodněných nákladů na bydlení započítává nájemné, a to až do výše, které je v místě obvyklé. Hledisko, kterým správní orgány operují, a sice rodinný vztah mezi pronajímatelem a nájemcem, není z tohoto důvodu v žádném případě relevantní. To se týká také ust. § 15 ZPHN, protože definice pojmu celkových sociálních a majetkových poměrů (§ 15 ZPHN) s jasně stanoveným výpočtem odůvodněných nákladů na bydlení (§ 34 ZPHN) nijak nesouvisí. Navíc účel, ke

kterému argumentace správních orgánů zřejmě směřuje, je chráněn právě tím, že nemůže být započítáno nájemné nad rámec obvyklé výše, k čemuž by právě rodinné vztahy mezi stranami mohly svádět. Správní orgán II. stupně dokonce ve svém hodnocení uvádí, že sjednané nájemné ve výši 10.000 Kč (vč. nákladů na služby) za daný byt je plně srovnatelný s výší komerčního nájemného. O co se však tento orgán v tomto směru opírá, však není nijak zřejmé (správní orgán neprovedl žádnou analýzu příslušného nájemného), kdy je naopak evidentní, že v L. jako satelitní obci Brna je výše tržního nájmu obdobné nemovitosti podstatně vyšší. K tomu také přistupuje fakt, že syn žalobce J. Š., nar. bytem jako žalobce, trpí vrozeným postižením levé horní končetiny a také psychickými problémy (viz přiložená lékařská zpráva, kterou žalobce navrhuje jako důkaz ve věci). Žalobce proto byt upravil tak, aby mohla být synovi poskytována potřebná péče, zejména za účelem pravidelné a intenzivní rehabilitace, k čemuž slouží trvale fixované zdravotnické pomůcky. Tyto zásahy do nemovitosti by byly v bytě pronajatém od třetí osoby nemyslitelné, případně by musely být kompenzovány dalším navýšením nájemného.

Žalobce považuje vyloučení zmíněného nájemného z výpočtu odůvodněných nákladů na bydlení nejen za odporující zákonu, jak je výše popsáno, ale také za diskriminační. Matka žalobce, s níž žalobce nemá příznivý vzájemný vztah a která žalobce ponechává ve svém domě v nájmu pouze z důvodu náklonosti ke svému vnukovi, o kterého se žalobce výlučně stará, má zcela evidentně právo na úhradu nákladů na udržování své nemovitosti. A právě k tomuto účelu slouží sjednané nájemné. Matka žalobce ve svém důchodovém věku totiž není schopna ze svého příjmu všechny náklady na nemovitost sama pokrýt.

Správní orgán II. stupně se v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolává také na správní uvážení. Toto správní uvážení však není v žádném případě na místě. Zákon k tomuto postupu v podobě celkového popření započítání nájemného do odůvodněných nákladů na bydlení totiž nestanoví žádné zmocnění ani žádný rámec, jež pro aplikaci správního uvážení představuje definiční znak. Správní orgán tak odvoláním se na tento postup pouze kumuluje další vadný argument, a to zřejmě ve snaze kvantitou nahradit kvalitu. Postupovaly-li správní orgány při vydání rozhodnutí snižujícího doplatek na bydlení, resp. v rozhodnutí tento postup potvrzující na základě svého právního uvážení, jednalo se o zneužití tohoto institutu a tedy nezákonný postup.

S ohledem na tyto skutečnosti žalobce navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016 a dále zrušení rozhodnutí prvoinstančního orgánu z 5. 5. 2016 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žádal také, aby soud zavázal žalovaného žalobci zaplatit vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že řízení o snížení doplatku na bydlení bylo zahájeno z moci úřední (viz oznámení o zahájení správního řízení ÚP ze dne 14. 4. 2016), a to z důvodu změny rozhodných skutečností. Zahájení řízení bylo řádně oznámeno, takže žalovaný má za to, že řízení bylo zahájeno v souladu se správním řádem.

Ke změně výše dávky došlo díky změně rozhodných skutečností, a to konkrétně vyplacení příspěvku na bydlení a změně ve výši vyplaceného příspěvku na živobytí. Žalovaný má za to, že jeho rozhodnutí je plně přezkoumatelné a je v něm obsažen i vzorec pro výpočet dávek.

Vzorec pro výpočet doplatku na bydlení vychází z § 35 ZPHN, ve znění pozdějších předpisů („Výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení, sníženou o příspěvek na bydlení¹²⁾ vyplacený v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci, a částkou, o kterou příjem a) osoby - § 9 odst. 1 – zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí osoby, nebo b) osoby a společně posuzovaných osob - § 9 odst. 1 – zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí **převyšuje** částku živobytí společně posuzovaných osob; pokud však v rámci společně posuzovaných osob, které jsou posuzovány pro účely pomoci v hmotné nouzi, není některá z osob považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou, stanoví se výše doplatku na bydlení s poměrnou částí příspěvku na živobytí připadající na osobu, která není považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou). Vzorec pak vypadá následně:

$$DnB = OnB - PnB - (P + PnŽ - Živ)$$

Pokud jde o vysvětlení tohoto vzorce, ONB jsou odůvodněné náklady na bydlení, PnB je příspěvek na bydlení, P je příjem podle § 9 odst. 1, PnŽ je příspěvek na živobytí a Živ je živobytí osoby nebo společně posuzovaných osob.

Pokud jde o únor 2016 výpočet doplatku na bydlení je takový: 4 149,63 – 0 – (610 + 4 853 – 5 590) = 4.150 Kč (pokud je číslo v závorce nižší než 0, počítá se 0 a nikoliv záporné číslo - viz § 35 ...převyšuje...).

Pokud jde o měsíc březen výpočet doplatku na bydlení je takový: 4 149,63 – 250 – (610 + 5 163 – 5 590) = 3.717 Kč

Nezapočítání nájmu do odůvodněných nákladů je v rozhodnutí odůvodněno. V této souvislosti žalovaný zmínil rozsudek Krajského soudu v Ostravě, č. j. 20 Ads 48/2015, který řešil podobný případ a konstatoval: „Žalovaný má za to, že zohledňování nájemného, které je stanoveno na základě nájemních smluv mezi rodinnými příslušníky, je v rozporu s dobrými mravy. Soud se s touto argumentací neztotožnil. Placení nájemného mezi blízkými příbuznými při soužití v jednom rodinném domě, byť ve dvou samostatných bytových jednotkách, určitě není pravidlem a převažujícím jevem, nicméně rodiče obecně vůči svým zletilým dětem nejsou ze zákona povinni poskytovat jakékoliv plnění. V souzení věci tedy ani matka žalobce není povinna svému zletilému synovi poskytovat jakékoliv plnění, a není v rozporu se zákonem požadovat nájemné. Požadovat nájemné od syna, který v rodinném domě užívá samostatný byt, samo o sobě není v rozporu s dobrými mravy. Nicméně i přes uvedené má soud v souzené věci za to, že vyžadovat nájemné ve výši 4 000 Kč měsíčně, jestliže žalobcův vlastní příjem z invalidního důchodu činí pouze 5 045 Kč měsíčně a žalobce není vzhledem ke svému zdravotnímu stavu schopen si svůj příjem svým vlastním zvýšeným úsilím zvýšit, je likvidační, a toto odporuje dobrým mravům“.

V daném případě je situace o to markantnější, neboť příjem je jen 610 Kč a nájemné 7.000 Kč (a služby ve výši 3 000 Kč, které jsou zohledňovány). Nad to jsou hrazeny a zohledňovány i energie.

Žalobce navíc obývá samostatnou bytovou jednotku v rodinném domě matky dlouhodobě (několik let), povinnost platit nájemné mu však byla matkou stanovena až nájemní smlouvou ze dne 1. 5. 2015. V minulosti žalobci žádné nájemné nebylo předepsáno.

Žalovaný je na základě výše uvedených skutečností přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonů s požadavky uvedenými v právních předpisech a že rozhodl v souladu se zákony a věcně správně a navrhol proto žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, v níž uvedl, že vyjádření žalovaného uvádí, že ke změně dávky došlo díky změně rozhodných skutečností a to konkrétně příspěvku na bydlení a změně ve výši vypláceného příspěvku na živobytí. Toto tvrzení žalovaného je však zásadním způsobem odlišné od odůvodnění snížení doplatku na bydlení správním orgánem I. stupně (str. 2, třetí odstavec odspodu v jeho rozhodnutí), které uvádí výslovně: „*Důvodem snížení dávky je vyplacená dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení*“. Totéž se týká napadeného rozhodnutí žalovaného, které uvádí (str. 4, druhý odstavec odshora): „*Důvodem snížení dávky byla skutečnost, že odvolateli byl v měsíci únoru 2016 vyplacen příspěvek na bydlení ve výši 250 Kč, v měsíci lednu 2016 mu tato dávka státní sociální podpory nebyla vůbec vyplacena*“. Z uvedeného je zřejmé, že **až v rámci vyjádření ke správní žalobě žalovaný žalobci sděluje, že předmětná dávka nebyla snížena jen z důvodu vypláceného příspěvku na bydlení ve výši 250 Kč, ale také z důvodu změny ve výši vypláceného příspěvku na živobytí**. Tento důvod nebyl žalobci správními orgány během správního řízení vůbec sdělen a zcela logicky proto bylo napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodůvodněné, a tedy vadné.

Totéž se pak týká také uvádění výpočtu doplatku na bydlení i za měsíc únor 2016 v rámci vyjádření žalovaného, a to právě pro srovnání s rozhodným výpočtem na měsíc březen 2016. Žalovaný sice uvádí, že má své napadené rozhodnutí za plně přezkoumatelné, avšak z jeho postupu je naprosto evidentní, že tomu tak není a nebylo. **Až nyní, v řízení o podané žalobě, žalovaný rozkrývá, jak k výši sníženého doplatku na bydlení dospěl, což jednoznačně potvrzuje vadnost napadeného rozhodnutí dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu**. Odůvodnění změny rozhodných skutečností, a to jak co do příspěvku na bydlení, tak i nově výše příspěvku na živobytí, a to právě v souvislosti s primárním výpočtem předmětného doplatku na bydlení za předchozí srovnávané období (únor 2016), v napadeném rozhodnutí a také rozhodnutí správního orgánu I. stupně evidentně absentovalo.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel i další svůj závěr z napadeného rozhodnutí a také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. **Žalovaným citovaný judikát, týkající se placení nájemného mezi blízkými příbuznými, totiž zcela explicitně uvádí, že není v rozporu s dobrými mravy, jestliže matka požaduje nájemné od svého zletilého syna. Avšak právě a výlučně tímto hlediskem (rodinným vztahem mezi žalobcem jako nájemcem a jeho matkou jako pronajímatelem) správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí a také žalovaný ve svém napadeném rozhodnutí proti započítání nájemného do odůvodněných nákladů na bydlení argumentovali**. Žalovaný tak soudu ve svém vyjádření prezentuje právní názor Krajského soudu v Ostravě, který zásadním způsobem rozporuje klíčovou argumentaci žalovaného z napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu sám žalovaný prokazuje, že je jeho odůvodnění v napadeném rozhodnutí nesprávné.

Pokud se týká nově vznášeného hlediska, a sice výše příjmu žalobce vzhledem k nájemnému, upozornil žalobce, že není z objektivních důvodů schopen získávat jiný příjem. Má totiž v péči nezletilého syna, který je vážně psychicky i fyzicky handicapovaný (tato skutečnost byla již soudu, ale zejména správnímu orgánu I. stupně žalobcem doložena).

Veškerý svůj čas proto žalobce věnuje péči o tohoto syna a chod společné domácnosti. Není-li syn ve škole, musí se mu žalobce nepřetržitě věnovat. Pár hodin denně, kdy je syn ve škole, zajišťuje žalobce chod domácnosti a také vyřizuje agendu spadající pod správní orgán I. stupně (žalobce dostává v průměru jeden doporučený dopis za dobu dvou dnů). Se synem je také nucen absolvovat nespočet lékařských prohlídek a vyšetření, což samozřejmě nabourává pravidelnost času, po který by eventuálně mohl získat příjem prací. Žalobce před narozením syna pracoval a získával tak sám příjem na své živobytí. Za současného stavu je však nemožné, aby jej někdo zaměstnal na minimum hodin denně, a to ještě nepravidelně.

Hledisko příjmu žalobce, ačkoliv evidentně nepředstavuje součást zákonného výpočtu doplatku na bydlení, není v projednávané věci ani předpokladem pro dovození rozporu s dobrými mravy. Bydlel-li by žalobce se svým synem v nájmu u třetí osoby, platil by na nájemném ještě více, ale především by argument, kdo je pronajímatelem, správní orgán vůbec nezajímal. Z hlediska výše příjmu žalobce (610 Kč) je navíc jakékoliv nájemné likvidační, což právě představuje argument Krajského soudu v Ostravě pro dovození rozporu s dobrými mravy v judikátu citovaném žalovaným. **Dovodil-li tedy tento soud především, že není v rozporu s dobrými mravy požadovat nájemné od syna, nelze nalézt žádnou výši nájemného, která by tuto základní tezi v tomto konkrétním případě nepopírala.** A právě proto také existují instituty (např. doplatek na bydlení), o které se v tomto řízení jedná. Vzhledem k přístupu dle předmětné právní úpravy je totiž evidentně nespravedlivé dovodit, že rodič může dítěti účtovat nájemné, avšak pouze ve výši, kterou si dítě může dovolit. Důvodem je, že pokud dítě příjem nemá, musel by důsledky v podobě všech nákladů nést rodič. Ten, pokud by si nemohl dovolit tyto důsledky nést, jako je tomu v projednávané věci, by byl nucen užívání bytu dítětem ukončit, což by bylo negativní pro všechny strany, a to včetně finančního zájmu na straně správního orgánu. Dítě by bylo nuceno sjednat nájem u třetí, nikoliv blízké osoby, a to zřejmě za vyšší nájemné, což by nebylo z hlediska výpočtu doplatku na bydlení problematické. **Proto zákon stanoví to rozhodující kritérium pro zahrnutí nájemného do odůvodněných nákladů na bydlení, s nímž pracuje výpočet doplatku na bydlení, a sice horní hranici nájemného dle výše v místě obvyklé** (ust. § 34 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb.). Navíc je zcela zřejmé, že tím, kdo by v případě dovození rozporu s dobrými mravy takto rozporně postupoval, je právě ten rodič, jako pronajímatel, neboť on požaduje úhradu nájemného. I proto nemůže být dítě tím, kdo by jako příjemce doplatku důsledek tohoto závěru odneslo.

Žalobce dále k předmětnému judikátu citovanému žalovaným uvádí, že tento judikát aplikoval hledisko dobrých mravů vzhledem k ust. § 15 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. Posouzení celkových sociálních a majetkových poměrů, jichž se toto ustanovení týká a při jejichž posouzení je zohledňováno také využívání jiného než vlastního majetku, je však relevantní pouze pro dovození statusu osoby v hmotné nouzi a nikoliv pro následné stanovení výše doplatku na bydlení. **Byla-li tedy tato dávka žalobci přiznána, nemůže být s ohledem na zmiňované hledisko upravována ve své výši.** Takovýto postup by evidentně představoval porušení zákonné úpravy.

Nad rámec uvedeného má také význam to, že **žalovaný neuvádí žádné ustanovení, o které se má hledisko posouzení rozporu či souladu s dobrými mravy opírat.** Příslušný zákon totiž jasně vymezuje, jak se má doplatek na bydlení vypočítat a žádnou materiální korekci, která by snad měla být způsobilá v individuálním případě kteroukoliv fázi výpočtu dávek zpochybnit, nepřipouští. Obdobně pak je hledisko mravů aplikováno typicky v rámci

soukromoprávních vztahů, což neodpovídá situaci řešené v projednávané věci. Postup žalovaného a také jeho argumentace proto evidentně postrádá zákonnou oporu.

Pro doplnění žaloby doložil lékařskou zprávu týkající se syna žalobce, kterou dne 22. 6. 2016 vystavila MUDr. M. D. Argumentace žalovaného je proto v tomto ohledu evidentně irelevantní.

V citované zprávě uvedené lékařky je uvedeno, že J. Š. narozený má poruchy pozornosti a aktivity. Je sledována neurologií pro vrozené postižení horní končetiny. Vzhledem ke zdravotnímu stavu vyžaduje větší péči.

Z připojených správních spisů soud zjistil pro posouzení věci tyto podstatné skutečnosti:

Úřad práce ČR – krajská pobočka v Brně, KoP Brno-venkov (Kuřim) dne 12. 4. 2016 rozhodl přiznat žalobci doplatek na bydlení ve výši 4.150 Kč měsíčně od února 2016.

14. 4. 2016 oznámil uvedený orgán žalobci zahájení správního řízení z moci úřední ve věci změny výše doplatku na bydlení, kdy v odůvodnění uvedl, že vzhledem ke změně skutečností rozhodných pro nárok na dávku pomoci v hmotné nouzi, její výplatu nebo výši dávky, mu bude od 1. 3. 2016 snížena dávka pomoci v hmotné nouzi, kterou u úřadu práce pobírá. Toto oznámení žalobce osobně převzal 29. 4. 2016.

5. 5. 2016 Úřad práce ČR – krajská pobočka v Brně, KoP Brno-venkov (Kuřim) rozhodl tak, že dávku doplatek na bydlení J. Š. snižuje z částky 4.150 Kč na 3.717 Kč měsíčně od 1. 3. 2016. V odůvodnění pak uvedeno, že došlo ke změně rozhodných skutečností a proto byla v souladu s § 44 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi opětovně posouzena výše měsíční dávky. Byl citován § 35 uvedeného zákona a dále uvedeno, že pro stanovení výše dávky byly započítány uvedené částky za rozhodné skutečnosti za společně posuzované osoby: příjem podle § 9 odst. 1 uvedeného zákona ve výši 610 Kč, příspěvek na živobytí bez případných sankčních snížení připadající na společně posuzované osoby ve výši 5.163 Kč, příspěvek na živobytí včetně poměrné částky připadající na osoby, které nejsou osobami v hmotné nouzi nebo oprávněnými osobami ve výši 5.163 Kč, odůvodněné náklady na bydlení stanovené v souladu s § 34 a § 8 uvedeného zákona ve výši 4.149,63 Kč, částka živobytí ve výši 5.590 Kč, příspěvek na bydlení ve výši 250 Kč.

Uvedeno, že odůvodněné náklady na bydlení činí 4.149,63 Kč. Při stanovení výše odůvodněných nákladů byly započteny následující úhrady: 1.169,63 Kč záloha na odběr elektřiny, 3.000 Kč záloha na služby spojené s užíváním bytu a nájemné ve výši 0 Kč. Nelze započítat a proplatit v rámci doplatku na bydlení nájemné, které rodiče stanoví dítěti, neboť tato skutečnost se jeví jako nemorální z důvodu rodinného vztahu mezi vlastníkem bytu, kterým je matka příjemce a nájemce. Důvodem snížení dávky je vyplacená dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení.

Ve spise se pak nachází inkasní lístek za placenou elektřinu – zálohově EON ze strany žalobce ve výši 1.370 Kč a dále doklad o tom, že v měsíci dubnu 2016 a květnu 2016, za každý z těchto měsíců zaplatil žalobce paní M. Š., 10.000 Kč jako nájem. Stejný doklad tedy o zaplacení částky 10.000 Kč se ve spise nachází např. i za předcházející měsíce (např. únor 2016) a také inkasní lístek na zaplacení zálohy na elektřinu ze strany žalobce EONU ve výši 1.370 Kč. Ve spise se pak nachází také nájemní smlouva, uzavřená mezi M. Š. a J. Š.,

kdy pronajímatel – M. Š. uvádí, že je vlastníkem budovy na adrese, postavené na pozemku parc. č. x, v obci L. a k. ú. L., zapsané na listu vlastnictví č. 689 vedené pro obec L. u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Brno-venkov. Pronajímatel přenechává nájemci (J. Š. r.č.) do užívání plně vybavený byt č. 2, I. kategorie o dispozici 2 + 1 a celkové výměře 63 m² s příslušenstvím, sestávajícím z kuchyně, dvou pokojů, chodbičky, koupelny a WC v prvním poschodí. Nájemce je oprávněn byt užívat pouze za účelem bydlení.

Z uvedené nájemní smlouvy pak vyplývá, že nájemce se zavazuje platit pronajímateli nájemné (včetně vytápění bytu) ve výši 10.000 Kč měsíčně a dále se zavazuje platit elektrickou energii. Obě strany prohlásily, že se jedná o cenu v místě a čase obvyklou, jež má charakter tržní ceny nájemného.

29. 12. 2015 byla uzavřena k uvedené nájemní smlouvě – příloha 2, kde uvedeno, že tato příloha zpřesňuje rozdělení nájemného, a to tak, že v nájemném jsou zahrnuty i služby. Tyto služby nejsou placeny zálohově, ale pevnou částkou za každý měsíc. Poskytované služby jsou přesněji definovány ve vlastní nájemní smlouvě, a toto není tímto dodatkem nijak dotčeno. Cena za poskytované služby činí 3 000 Kč a jak uvedeno výše, započítána v nájemném dle bodu IV. odst. a) předmětné nájemní smlouvy, kdy toto platí od počátku nájemní smlouvy, tedy od 1. 5. 2015.

Ve správním spise se pak mj. nachází Protokol o ústním jednání sepsaný s J. Š. o žádosti o doplatek na bydlení (vyjadřoval se k podkladům k rozhodnutí o odnětí dávky) a uvedl mj. to, že žádný zákon nestanovuje diskriminaci tzv. blízkých osob, pokud jde o nájemné, pouze metodický pokyn uvádí, že se v těchto případech má kontrolovat výše nájmu v místě obvyklá, aby nedocházelo k unikům či spekulacím.

Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, které přezkoumal žalovaný a vydal rozhodnutí dne 16. 8. 2016 a rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění mj. uvedl, že odvolatel k žádosti o dávku doložil nájemní smlouvu uzavřenou dne 1. 5. 2015, dle které bude se synem užívat k bydlení byt číslo 2 o dispozici 2 + 1 a celkové výměře 63 m². Pronajímatelem bytu je paní M. Š. (matka odvolatele), která je vlastníkem rodinného domu na adrese, dům obsahuje dvě bytové jednotky. Dle smlouvy činí nájemné (včetně vytápění bytu) 10.000 Kč, dále se nájemce zavázal platit elektrickou energii. Nájemní vztah byl sjednán ode dne 1. 5. 2015 na dobu neurčitou. Nájemní smlouvou – přílohou 2 ze dne 29. 12. 2015 bylo zpřesněno nájemné, a to tak, že v nájemném jsou zahrnuty i služby ve výši 3.000 Kč. Dále odvolatel doložil doklady, dle kterých hradí zálohu na elektřinu ve výši 1.370 Kč měsíčně.

Uvedeno, že Úřad práce stanovil odůvodněné náklady na bydlení ve výši 4.149,63 Kč – započítal úhradu za služby spojené s užíváním bytu ve výši 3 000 Kč a zálohu na elektřinu ve výši 1.149,63 Kč. Předepsané nájemné nebylo Úřadem práce zohledněno v rámci odůvodněných nákladů na bydlení, neboť toto nájemné je odvolateli stanoveno jeho matkou, která je vlastníkem a pronajímatelem užívané nemovitosti. V rámci poskytování pomoci v hmotné nouzi Úřad práce posuzuje celkové sociální a majetkové poměry osoby, která se v hmotné nouzi nachází, a to také ve vztahu k využívání jiného než vlastního majetku. Podle ust. § 15 odst. 1 ZPHN se pro účely tohoto zákona sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouzi, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních a majetkových poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje využívání jiného než

vlastního majetku, který umožňují zpravidla osoby blízké. Odvolateli na základě nájemní smlouvy umožňují osoby blízké využívat jiný, než vlastní majetek, stanovené nájemné je finančním ziskem třetí osoby. S ohledem na výši nájemného ho navíc nelze považovat za pouze formální, neboť uvedená výše nájemného je plně srovnatelná s výší komerčního nájemného.

Úřad práce, jak uvedeno, při stanovení odůvodněných nákladů na bydlení využil možnost správního uvážení, a to tak, že nelze započítat a proplatit v rámci doplatku na bydlení nájemné, které rodiče stanoví dítěti, neboť tato skutečnost se jeví jako nemorální z důvodu rodinného vztahu mezi vlastníkem nemovitosti a nájemcem. Toto stanovení nájemného nelze považovat za jednání v souladu s dobrými mravy. S ohledem na rodinný vztah mezi pronajímatelem (matkou odvolatele) a nájemcem (odvolatelem) nelze zohlednit v rámci odůvodněných nákladů na bydlení nájemné, mohou být zohledněny pouze skutečné náklady, které při užívání nemovitosti vznikají, tedy lze započítat zálohu na služby. Úřad práce v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl okolnosti zohlednění nájemného pouze stručně, neboť podrobně se touto skutečností zabýval již v rozhodnutí, kterým byl doplatek na bydlení přiznán, a výše odůvodněných nákladů na bydlení zůstala nezměněna. Vzhledem k výše uvedenému byl s účinností od 1. 3. 2016 snížen doplatek na bydlení na 3.717 Kč měsíčně $(4.149,63 - 250 - (610 + 5163 - 5\,590)) = 3\,716,63$ po zaokrouhlení 3.717 Kč. Důvodem snížení dávky byla skutečnost, že odvolateli byl v měsíci únoru 2016 vyplacen příspěvek na bydlení ve výši 250 Kč, v měsíci lednu 2016 mu tato dávka státní sociální podpory nebyla vůbec vyplacena.

Krajský soud ve věci nařídil na žádost žalobce jednání, u něhož zástupce žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný v rozhodnutí uvádí, že ke snížení doplatku na bydlení došlo z toho důvodu, že žalobci začal být vyplácen příspěvek na bydlení ve výši 250 Kč měsíčně. Teprve až v písemném vyjádření k žalobě se však žalovaný zmiňuje, že pokud jde o změnu ve výši vypláceného doplatku na bydlení, došlo k tomu na základě dvou rozhodných skutečností a to vypláceného příspěvku na bydlení a vypláceného příspěvku na živobytí. Tuto druhou skutečností žalovaný v rozhodnutí vůbec nezmiňuje. Podstatnější je však ta skutečnost, že do nákladů na bydlení žalobce nebyla vůbec započítána částka nájemného, kterou na základě uzavřené nájemní smlouvy žalobce platí své matce, v jejímž domě spolu se synem žije. Teprve až ve vyjádření k žalobě se žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, z něhož cituje a z něhož vyplývá, že bylo nutné při stanovení dávky porovnávat příjem žalobce s výší nájemného, které je mu stanoveno. Toto srovnání správní orgán I. stupně ani žalovaný ve svých rozhodnutích však neuvedli, ani se v řízení takovouto situací nezabývali. Ve svých rozhodnutích pouze odůvodnili, proč nepřihlédli k výši placeného nájemného a zdůvodnili to tím, že mezi pronajímatelem a nájemcem se jedná o blízký rodinný vztah a že je to v rozporu s dobrými mravy. Na základě uvedených skutečností by mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Samotný žalobce pak uvedl, že v domě v L. bydlí se synem již dlouhou dobu. Snažili se zajistit si vlastní bydlení, a to v Ořechově u Uherského Hradiště, kde koupili dům, do něhož se hodlali nastěhovat. Bohužel však tento dům žalobci vzaly živelné pohromy, takže se do domu v Ořechově nastěhovat nemohli. Pokud jde o dům v L., kde bydlí, jeho výlučnou vlastníci je matka žalobce a výlučnou vlastníci se stala až v roce 2015. Žalobce se domnívá, že to bylo právě v tomto roce, neboť matka mu tvrdila, že předtím s ním nemohla ona sama nájemní smlouvu sepsat. Žalobce si myslí, že do té doby byla jeho matka pouze spoluvlastnicí

uvedené nemovitosti. Trval na tom, že není nic nemorálního na tom, že žalobce bydlí se synem v domě své matky a že ji za bydlení platí dohodnuté nájemné. Matka žalobce je starobní důchodkyně, údržba a opravy domu jsou nákladné a ze svého nízkého důchodu by toto nemohla sama zvládat. Částka 7.000 Kč za nájem je v podstatě nižší částka, než je obvyklé nájemné v L. Je to proto, že do L. se nastěhovali v posledních letech bohatí lidé z Brna, dokonce se uvažovalo o tom, že by se staly součástí Brna, k tomu však nedošlo, ovšem výše nájmů, které v L. jsou, jsou v podstatě ještě vyšší než v Brně. Částka 7.000 Kč, kterou matce platí, tedy není žádnou přehnanou částkou. Bydlení v domě matky je pro žalobce i syna výhodné, a to z toho důvodu, že syn potřebuje ke cvičení (rehabilitaci) spoustu cvičebních nástrojů, které je třeba upevnit do zdí. Cizí lidé by stěží dovolili, aby žalobce vrtal do zdí, a byt jim tímto způsobem znehodnocoval. Navíc často se stává, že finanční částky, které dostává od úřadu, dorazí k žalobci se zpožděním, i když ne vždy, takže potom, na základě vzájemné dohody nájemné zaplatí žalobce opožděně, což by mu cizí člověk netoleroval a nájemní smlouvu by s ním zrušil. Dle jeho názoru není žádný rozdíl v tom, jestli bydlí v domě své matky jako její dospělé dítě nebo, pokud by bydlel u někoho úplně cizího, a matka si do domu vzala jiného nájemníka. Ani daňové zákony nerozlišují při odvodech z příjmů, jestli v domě bydlí osoba blízká nebo cizí. Uvedený bytový dům sestává ze dvou bytových jednotek, z nichž jednu užívá žalobce se synem. Dále pak žalobce zdůraznil, že pokud jde o syna, z dokladů vyplývá, že žalobce pečuje o zdravotně postiženého syna, který má problémy jak fyzické tak psychické, žalobce mu musí věnovat svůj čas, a to i s ohledem na to, že je potřeba se synem cvičit a rehabilitovat.

Zástupkyně žalovaného uvedla, že odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i písemné vyjádření k žalobě, poukázala na to, že žalobce podal námitky proti rozhodnutí k rozkladové komisi týkající se přezkoumávaného rozhodnutí a rozkladová komise dospěla k závěru, že není třeba rozhodnutí žalovaného rušit a vracet k dalšímu řízení, resp. že rozklad je nedůvodný. Dále pak uvedla, že částka 7.000 Kč měsíčně za pronájem bytu v L. se jeví příliš vysoká a srovnala, že např. v Praze v sídlišti v panelovém domě byt 2 + 1, plně vybavený, se pronajímá za částku 9.000 měsíčně. Myslí si, že nájemy v Praze jsou podstatně vyšší než v L.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba žalobce je důvodná.

Podle § 44 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi v účinném znění, změní-li se skutečnosti rozhodné pro výši dávky tak, že dávka má být snížena, provede se snížení dávky od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém tato změna nastala.

Podle § 35 ZPHN výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení, sníženou o příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci, a částkou, o kterou příjem:

- a) osoby (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí osoby, nebo
- b) osoby a společně posuzované osoby (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí společně posuzovaných osob; pokud však v rámci společně posuzovaných osob, které jsou posuzovány pro účely pomoci

v hmotné nouzi, není některá z osob považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou, stanoví se výše doplatku na bydlení s poměrnou částí příspěvku na živobytí připadající na osobu, která není považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou.

Podle § 34 ZPHN do odůvodněných nákladů na bydlení se započítávají:

- a) nájemné, popřípadě obdobné náklady spojené s vlastnickou nebo družstevní formou bydlení nebo obdobné náklady při užívání bytu v jiné než nájemní, družstevní nebo vlastnické formě bydlení; nájemným nebo obdobnými náklady při užívání bytu v jiné než nájemní, družstevní nebo vlastnické formě bydlení se rozumí nájemné hrazené v nájemních bytech, a to až do výše, která je v místě obvyklá, obdobnými náklady spojenými s vlastnickou nebo družstevní formou bydlení se rozumí výše prokazatelných nákladů, maximálně však do výše nákladů uvedených v zákoně o státní sociální podpoře,
- b) pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu, maximálně však do výše, která je v místě obvyklá; úhradou služeb bezprostředně spojených s užíváním bytu se rozumí úhrada za ústřední (dálkové) vytápění a za dodávku teplé vody, za úklid společných prostor v domě, za užívání výtahu, za dodávku vody z vodovodu a vodáren, za odvádění odpadních vod kanalizacemi, za osvětlení společných prostor v domě, za odvoz tuhého komunálního odpadu, za vybavení bytu společnou televizní a rozhlasovou anténou, popřípadě další prokazatelné a nezbytné služby související s bydlením;
- c) úhrada za prokazatelné nezbytné spotřeby energií; úhradou prokazatelné nezbytné spotřeby energií se rozumí úhrada dodávky a spotřeby elektrické energie, plynu, případně výdaje na další druhy paliv, a to ve výši, která je v místě obvyklá; výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií se stanoví jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií, nejvýše však ve výši skutečných úhrad; v odůvodněných případech lze navýšit takto zjištěné částky až o 10%; za odůvodněný případ se považuje zejména dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav.

Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Pokud jde o žalobní námitky, soud k nim uvádí následující.

Nedůvodná je námitka žalobce v tom směru, že není ze správního spisu seznatelné, zda řízení o snížení dávky – doplatku na bydlení bylo zahájeno na žádost či z moci úřední. Z Oznámení o zahájení z moci úřední vedeného správního řízení dne 14. 4. 2016 je zcela zřejmé, že řízení bylo zahájeno z moci úřední.

Důvodná však je již druhá žalobní námitka a to, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani žalovaného nevyplývá, že by bylo dodrženo ust. § 68 odst. 3 správního řádu, a že by bylo tedy z odůvodnění zcela jednoznačně seznatelné, jaké podklady měly správní orgány pro vydání rozhodnutí, resp. jakými úvahami se řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

Je to proto, že v odůvodnění správního rozhodnutí jak prvostupňového tak žalovaného je uvedeno, že ke snížení doplatku na bydlení došlo z důvodu vyplacené dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení, přičemž z vyjádření žalovaného k žalobě, tedy v rámci soudního řízení žalovaný uvedl, že se jednalo o dvě skutečnosti, které vedly ke snížení doplatku na bydlení a těmi byly jednak přiznaný příspěvek na bydlení ve výši 250 Kč měsíčně a také změna ve výši vypláceného příspěvku na živobytí.

V odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů však není žádná zmínka o tom, že jedním z důvodů změny vyplaceného doplatku na bydlení by byla i změna ve výši vypláceného příspěvku na živobytí.

Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného, tedy nesplňuje podmínky ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Zásadní skutečností při stanovení změny ve výši doplatku na bydlení je však to, že do odůvodněných nákladů na bydlení nebylo započítáno nájemné, které žalobce hradí ve výši 7.000 Kč měsíčně své matce, která je vlastnící domu v L., v němž žalobce obývá společně se synem jednu ze dvou bytových jednotek, jež se v době nachází, přičemž druhou samostatnou bytovou jednotku obývá jeho matka, majitelka nemovitosti.

Soud se nemůže v žádném případě ztotožnit s odůvodněním rozhodnutí obou správních orgánů v tom, že stanovení nájemného mezi blízkými rodinnými příslušníky (vztah matka a dospělý syn) je jednání v rozporu s dobrými mravy.

Pokud bydlí dospělé dítě v samostatné bytové jednotce domu ve vlastnictví rodiče a platí mu nájemné, toto rozhodně není v rozporu s dobrými mravy. Konkrétně uvedená situace rozhodně není situací, kdy by bylo v rozporu s dobrými mravy to, že dospělý syn bydlící v samostatné bytové jednotce se svým nezletilým dítětem platí dohodnuté nájemné své matce, která je důchodkyní, která jako vlastnice nemovitosti má povinnost dům opravovat a udržovat, přičemž je obecně známo, že náklady na údržbu a opravu nemovitosti jsou vždy poměrně vysoké.

S tvrzením správních orgánů o nemorálnosti takového jednání soud tedy nesouhlasí, nicméně je třeba zkoumat výši obvyklého nájemného v daném místě, přičemž touto skutečností se žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval. Teprve u soudního jednání zástupkyně žalovaného uvedla, že pokud žalobce platí nájemné a neuvedla, že by to bylo v rozporu s dobrými mravy, sdělila však, že výše nájemného ve výši 7.000 Kč dle jejího názoru není výše obvyklého nájemného v L., přičemž uvedla, že dle jejího názoru by tak vysoká částka nebyla ani v Praze.

Soud tedy shrnuje, že do odůvodněných nákladů na bydlení v případě žalobce se mělo započítat také nájemné, které žalobce zcela oprávněně platí vlastníci nemovitosti, v níž obývá byt (2 + 1), a není tedy podstatné, že se jedná o jeho matku. Je však třeba zkoumat, zda takto stanovená, resp. dohodnutá výše nájemného odpovídá obecné výši nájemného v místě, kde žalobce se synem žije.

Ze shora uvedených důvodů tedy soud rozhodl o tom, že rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016 je třeba zrušit a také tak proto učinil (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.) a věc žalovanému vrací k dalšímu řízení.

Před vydáním nového rozhodnutí bude muset žalovaný počítat s tím, že do nákladů na bydlení žalobce je třeba započítat i nájemné, přičemž bude potřeba zjistit, zda placená výše nájemného ve výši 7.000 Kč měsíčně odpovídá obecně nákladům na bydlení, tedy tržnímu nájemnému v místě bydliště žalobce a bude se muset také vypořádat s tím, zda ke změně výše doplatku na bydlení došlo i v důsledku změny při výši vypláceného příspěvku na živobytí, co žalovaný uvádí poprvé ve vyjádření k žalobě.

Teprve poté bude moci žalovaný vydat nové rozhodnutí, které musí být řádně zdůvodněno v souladu s ust. § 68 odst. 3 s.ř.s.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšný žalobce náklady řízení nežádal, proto mu nebyly přiznány.

Žalobci byl v souladu s ust. § 35 odst. 9 s.ř.s. ustanoven k ochraně jeho práv zástupce, kterým je advokát a tomu náleží odměna za zastupování. Jedná se o odměnu za šest úkonů právní pomoci po 1.000 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., (převzetí a příprava právního zastoupení, nahlížení do soudního spisu – 16. 2. 2017, doplnění žaloby – 23. 2. 2017, replika k vyjádření žalovaného – 1. 6. 2017, nahlížení do soudního spisu 9. 11. 2017, účast u soudního jednání 15. 11. 2017) tj. celkem 6.000 Kč, dále náhrada hotových výdajů 6 x 300 Kč rovněž dle vyhlášky 177/1996 Sb., to je celkem 7.800 Kč + DPH ve výši 21%, když zástupce žalobce předložil doklad o tom, že je plátcem DPH (jeho zaměstnavatel) a dle ust. § 35 odst. 9 s.ř.s. má právní zástupce nárok na zvýšení odměny o daň z přidané hodnoty, pokud prokáže, že je plátcem DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. listopadu 2017

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně